

ustawy, terminy odwołań, krótsze od określonego w ustępie pierwszym, utrzymuje się w mocy.

Art. 4. Odwołanie można wnieść pisemnie lub zgłosić do protokołu.

Dzień nadania na pocztę lub telegraf uważa się za dzień wniesienia odwołania.

Jeżeli ostatni dzień terminu przypada na niedzielę lub święto, termin kończy się dopiero w następnym dniu powszednim.

Art. 5. Instancja odwoławcza orzeka o niedopuszczalności względnie o spóźnionym terminie wniesienia odwołania.

Z odwołaniem można połączyć prośbę o przywrócenie terminu, jeżeli strona udowodni, że opóźnienie nastąpiło bez jej winy, z powodu nieprzewidywanych przeszkód, oraz o ile odwołanie wniesiono najpóźniej w ciągu 7 dni po ustaniu przeszkody. Prośbę o przywrócenie terminu rozstrzyga instancja odwoławcza.

Art. 6. Orzeczenia i zarządzenia władz, o których mowa w art. 1, winny zawierać pouczenie o środkach prawnych, wyjaśniające, czy podlegają dalszemu tokowi instancji, jeśli zaś mu podlegają, podające wyraźnie termin do wniesienia odwołania i władzę, do której je wnieść należy.

W razie mylnego wyznaczenia terminu w orzeczeniu lub zarządzeniu odwołanie, wniesione w terminie wyznaczonym, chociażby po upływie właściwego terminu ustawowego, uważa się za wniesione w terminie ustawowym.

Jeżeli orzeczenie lub zarządzenie mylnie wskazuje władzę, do której odwołanie podać należy, właściwa instancja odwoławcza po otrzymaniu sprawy od władzy niewłaściwej postąpi z odwołaniem tak, jak gdyby było od początku wniesione do władzy właściwej.

W razie mylnego oznaczenia w orzeczeniu lub zarządzeniu, iż nie podlega ono już tokowi instancji, jak również w razie nieumieszczenia w orzeczeniu lub zarządzeniu pouczenia prawnego, przewidzianego w ustępie pierwszym, służy interesowanemu prawo żądania od władzy, która wydała odnośne orzeczenie lub zarządzenie, za pośrednictwem władzy, która mu je doręczyła, sprostowania, względnie uzupełnienia, orzeczenia lub zarządzenia.

Art. 7. Strona interesowana może prosić o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym orzeczeniem, z powodu nowych istotnych okoliczności faktycznych, które istniały przed wydaniem orzeczenia i wpłynąć mogą na zmianę orzeczenia.

O dopuszczalności wznowienia orzeka władza, która w tej sprawie wydała orzeczenie w ostatniej instancji.

Prośba o wznowienie nie wstrzymuje wykonania prawomocnego orzeczenia, o ile władza, orzekająca o wznowieniu, inaczej nie postanowi.

Art. 8. Przepisy niniejszej ustawy nie dotyczą orzeczeń, wydanych w postępowaniu karno-administracyjnym.

Art. 9. Uchyła się wszystkie przepisy, odnoszące się do przedmiotów, unormowanych w art. 3

i następnych ustawy niniejszej, a z tą ustawą niezgodne; w szczególności uchyla się przepisy obowiązującej na obszarze Małopolski ustawy z dn. 12 maja 1896 r. (austr. Dz. Ust. № 101) w przedmiocie uzupełnienia, względnie zmiany, postanowień, dotyczących się postępowania w takich przypadkach, gdy przeciw decyzjom i zarządzeniom władz politycznych stosuje się środki prawne.

Art. 10. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

W wypadkach, w których orzeczenie, wydane w II instancji, zostało doręczone przed wejściem w życie niniejszej ustawy, należy, o ile odwołanie do III instancji nie zostało jeszcze wniesione, postępować tak, jak gdyby orzeczenie II instancji zostało doręczone w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 11. Ustawa niniejsza obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem Województwa Śląskiego.

Na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego ustawa niniejsza nie ma zastosowania do postępowania uchwałowego i sporno-administracyjnego.

Art. 12. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

Prezydent Rzeczypospolitej: *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Kiernik*

713.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 6 września 1923 r.

w przedmiocie podwyższenia opłat od zgłoszeń statystycznych przy zagranicznym obrocie towarów.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U. R. P. № 85, poz. 464) zarządza się co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. № 107, poz. 783) wprowadza się następujące zmiany:

- a) w § 45 najniższy wymiar opłaty statystycznej uiszczanej od jednego zgłoszenia podwyższa się do 300 mk.;
- b) w § 46 opłatę od każdego 100 kg. towarów nieopakowanych podwyższa się do 500 mk., a od każdego 100 kg. towarów opakowanych w całości lub częściowo do 2000 mk.

Opłatę statystyczną od węgla kamiennego, brunatnego i torfowego, cegiełek węglowych (brykietów) oraz koksu i torfu (poz. 79 taryfy celnej z dnia 4 listopada 1919 r.—

Dz. U. R. P. № 95, poz. 510) podwyższa się do 150 marek od 100 kg.;

- c) w § 47 opłaty zostają podwyższone do:
11000 mk. od 1 sztuki koni lub bydła rogatego,
6000 mk. od 1 sztuki owiec lub świń,
1000 mk. od każdych 2 sztuk ptactwa wszelkiego,
2000 mk. od 1 sztuki innych zwierząt żywych.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 15 września 1923 r. Równocześnie tracą moc obowiązującą: rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 13 kwietnia 1923 r. § 1 (Dz. U. R. P. № 47, poz. 322) i z 18 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 70, poz. 549).

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Kiernik*

714.

Rozporządzenie Rady Ministrów

z dnia 30 sierpnia 1923 r.

w przedmiocie przekazania Ministrowi Spraw Wewnętrznych prawa do wydawania rozporządzeń w zakresie magazynowania i ujawniania zapasów przedmiotów powszedniego użytku.

Na zasadzie art. 2 i 3 ustawy z 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. U. R. P. № 67, poz. 449) w brzmieniu ustawy z dnia 5 sierpnia 1922 r. w przedmiocie zmian w ustawie z dn. 2 lipca 1920 r. o zwalczaniu lichwy wojennej (Dz. U. R. P. № 69, poz. 618) zarządza się co następuje:

§ 1. Ministrowi Spraw Wewnętrznych przekazuje się prawo do wydawania rozporządzeń w zakresie magazynowania i ujawniania zapasów przedmiotów powszedniego użytku.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 3. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Prezes Rady Ministrów: *Witos*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Kiernik*

715.

Rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego

z dnia 3 września 1923 r.

w przedmiocie taksy aptekarskiej.
(Prace przy recepturze).

Na mocy art. 2 p. 13 i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. № 63, poz. 371), § 7 austriackiej ustawy aptekarskiej z dn. 18 grudnia 1906 r. (aust. Dz. U. P. z 1907 r. № 5),

art. 380 rosyjskiej ustawy lekarskiej (ros. zbiór praw t. XIII wyd. 1905 r.) oraz §§ 78 i 80 niemieckiej ustawy przemysłowej zarządza się co następuje:

§ 1. Osoby, wymienione w § 1 rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dn. 22 stycznia 1922 r., wydane w porozumieniu z Ministrem b. Dzielnicy Pruskiej w przedmiocie wydawania z aptek środków leczniczych oraz określania ich ceny (Dz. U. R. P. № 11, poz. 100), mogą za pracę przy recepturze, do cen ustanowionych w załączniku do rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 20 sierpnia 1923 r. w przedmiocie taksy aptekarskiej (Dz. U. R. P. № 88, poz. 693) doliczać 30%.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Zdrowia Publicznego: *Bujalski*

716.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 7 września 1923 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu w przedmiocie norm szacunkowych zwierząt domowych dla wymiaru podatku procentowego.

Na zasadzie art. 1178 Ustawy Lekarskiej (Zb. Praw b. Cesarstwa Rosyjskiego T. XIII wyd. 1905) w brzmieniu nadanem mu ustawą z dnia 18 listopada 1921 r. w przedmiocie zmiany art. 1178 Ustawy Lekarskiej (Dz. U. R. P. № 99, poz. 712) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 lipca 1922 r. o rozciągnięciu na obszar Ziemi Wileńskiej mocy obowiązującej ustawy z dnia 18 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. № 60, poz. 541), zarządza się co następuje:

§ 1. Ustanawia się następujące normy szacunkowe zwierząt domowych w celu wymiaru podatku procentowego:

a) za buhaje, woły i krowy	5.000.000 mk.
(podatek w wysokości 2% wynosi	100.000 ")
b) za jałownik od 1/2 r. do 2 lat	2.000.000 ")
(podatek w wysokości 2% wynosi	40.000 ")
c) za cielęta do 1/2 roku	1.000.000 ")
(podatek w wysokości 1% wynosi	10.000 ")
d) za owce i kozy	600.000 ")
(podatek w wysokości 1% wynosi	6.000 ")
e) za jagnięta i kozłeta	200.000 ")
(podatek w wysokości 1% wynosi	2.000 ")
f) za świnię	4.000.000 ")
(podatek w wysokości 2% wynosi	80.000 ")

§ 2. Rozporządzenie niniejsze zyskuje moc obowiązującą na obszarze b. zaboru rosyjskiego z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych